

Durmuş Hocaoğlu

Batı'da Şiddet, Kan ve Korku Kültürü: VI

Yeniçağ, “Analiz”, 10 Kasım 2006, Cuma., s.09
“Analiz” Sıra No: 466; 2006-128; Kasım-04

YENİÇAĞ

Romalılar arenalarda insanların insanları boğazlamasını sadistçe bir haz unsuruna ve bir spora dönüştürdüler; sonra aynı arenalarda Hristiyanları kestiler ve arslanlara parçalattırdılar. Roma önce putperest idi, sonra Hristiyanlar O’nu mağlûp ettiler; artık O, Hristiyan olmuştu. Olmuştu ama aynı şiddet ve kan kültürü bir “kod” olarak devam etti; bu noktai nazardan, prensip îtibârîye değişen birşey olmamıştı. İlk, Hristiyanlığın aşırı derecede zulme mâruz kalan bir din olarak büyümesi O’nda bir ızdırap kültürünün gelişmesine yol açtı: Hristiyanlık, ızdıraptan haz duyan bir din şeklini aldı. Öyle ki, dini bütün bir Hristiyan için ızdırap dinin kendisi demektir. Bu ızdırap hem içe dönüktür (esoterik) ve hem de dışa dönük (ekzoterik). Aslından uzaklaşmış ve zaman içerisinde insan eliyle inşâ edilmiş olması hasebiyle bir “tarihî din” olan ve bu bakımdan İslâmiyet ile radikal olarak farklılaşan bu dejenere hâliyle Hristiyanlık, esoterik yanıyla insanın kendisini bir zulüm nesnesi hâline getirmesine sebebiyet verirken ekzoterik yanıyla da başkalarını zulüm nesnesi hâline getirir. Hristiyanlık insanın kendisine zulmetmesini telkîn eder; çünkü her doğan Âdemoğlu, bu dünyaya temiz ve pâk bir amel defteri ile değil, alnında İlk Günah’ın utanç veren silinmez lekesi ile gelir. Bu, insanda bütün hürriyet duygusunu yok eden, O’na aşağılık kompleksi şırına eden bir zulümdür. Bu bakımdan, Nietzsche, İslâm’ın hür ve şehirli, yâni medenî insanların dini olmasına karşılık, Hristiyanlığın köylülerin ve kölelerin dini olduğunu söylerken haklıdır[1]. Hristiyanlık zulmün ekzoterik yanıyla da başkalarına zulmetmeyi telkîn eder ki bu zaviyeden bakıldığında bir “barış dini” olmak iddiasının bir safsatadan başka birşey olmadığı da görülmezlik edemez. Dış zulüm bu dinin kendi içinden çıkar; çünkü, her ne kadar harp hukukunda harbin meşrûiyet şartları (Ad in Bellum) ve temel kaideleri (Juse in Bellum) teferruatlı olarak kodifiye edilmişse de, Tanrı’nın yeryüzündeki temsilcisi olan Kilise dışındaki herkes bir tür negatif tanrı gibi tavsîf edilen İblis’in askeri olarak kabûl edildiğinden, düşmandır; fiilen ve hakikî mânâda düşman, yâni yok edilmesi gereken. Bu, Sezarların Romasının şiddet ve kan geleneğinin Sezar-Papaların Romasında ve bütün Ortaçağlarda bir an’ane olarak devam etmesi demektir ve nitekim, İsa’nın dünkü boynu bükük mazlum kuzucukları bitleri kanlanınca kükreyen ejderhalara dönüşmekte, hasımlarını, cadıları, büyücüleri, Kilise’nin zındık ilân ettiklerini meydanlarda ateşlerde yakmakta, işkenceyi kanûnî bir prosedüre kavuşturmakta hiçbir mahzur görmez oldular; öyle ki bütün Batı ortaçağı aynı zamanda bir şiddet ve kan çağı olarak tarihe kaydolmuş olduğu gibi sonrasında da şekil değiştirerek ve daha sofistike kılıklara bürünerek hız kesmeden devam etmiştir. Bu hususta, İspanyolların ve Portekizlilerin Orta ve Güney Amerika’da sâdece 1492-1542 arasındaki elli yıllık müddet zarfında yirmi milyon Kızılderiliyi en âdî metodlarla soykırımına tâbi’

tuttuğunu belgeleyen dürüst bir İspanyol râhip olan Bartolomé De Las Cassas'ı şâhit olarak dinletmek dahi dehşetin boyutlarını ifâde edebilmek bakımından yeterli olacaktır[2].

Kan tutkusu, Hristiyanlığın öylesine iliklerine kadar işlemiştir ki, bu dinin sembolü kan olmuştur; nitekim, beşer-peygamber olmasını kâfi görmeyip tanrılaştırdıkları (deification) İsâ'nın - yâni "Tanrı Oğlu"nun –en çarpıcı figürü, Haç üzerindeki 'kanlı beden'dir: Kana batmış bir Tanrı ve Oğlu! Ve tabî avret mahallinde ha düştü ha düşecek kabîlinden bir bez parçası hâriç, çırılçıplak. Bu Haç figüründe esoterik zulüm vardır: İnsanlara kendilerini kan içinde bırakmayı gizli-gizli telkin eden bir kan tutkusu ve ilâveten kökleri Greklere dayanan çıplak beden teşhîri.

Şiddet, kan, korku ve şehvet: İşte Batı!

[1] Ian Almond., "Nietzsche'nin İslâm ile Barışı: Düşmanımın Düşmanı, Dostumdur". Çev: Celal Türer., *Dinbilimleri Akademik Araştırma Dergisi.*, III (2003), Sayı: 1., s.251-266

[2] Bartolomé De Las Cassas., *Kızılderili Katliamı.*, Çev.: Ömer Faruk Birpınar., Babıali Kültür Yayıncılığı, İst., Ocak 2005

